

i al sin Færd og omfattende Virksomhed paa den fremragende Plads, han har, hævder Ligeberettigelsen mellem Kønnene baade i intellektuel, politisk og social Henseende.

Havde vor energiske Fru Line Luplau levet, er det temmelig rimeligt, at hun allerede havde rejst Bergs Kreds rundt for at gøre hans Valg muligt. For hende stod han som Kvindesagens kaarne Helt, Vestjyllands største Taler, han — den eneste, der havde Mod til aabent at støtte hendes agitatoriske Bestræbelser, da hun, som vi alle véd, kunde være fremfarende og hensynsløs, maaske netop og kun fordi de fleste Kvinder lader sig drive af Ligegyldighedens Strøm.

En Gang paa et Efteraarsmøde i Askov, hvor mange store og dybe Spørgsmaal blev behandlet, var ogsaa Fru Luplau kommen til Stede. Hun hørte paa alle disse alvorlige Spørgsmaal og ogsaa paa de mange uvæsentlige Dogmer, der skulde hævdes, som Grundpiller og Samfundsstøtter, men Kvindesagen — Menneskelivets eneste virkelige Frelse, den talte ingen om. Den æsthetiske forfinede Opfattelse af de kvindelige Dyder, havde kastet Taage over Mødet, og Luften vilde ligesom kvæle hende — saaledes har Fru Luplau selv fortalt. Da fik hun sin Berserkergang — og saa kender vi Fru Luplau — hun lagde ikke Fingrene imellem, naar hendes vældige Følelser som høje Bølger slog over deres Bredder.

Hendes Tale blev modtaget med en knusende Foragt, en Forbavselse fra Mændenes Side og Indignation fra de dydsirede Kvinder over for den Kvinde, der vovede at saare de æsthetiske Følelser, og lige som krænke det hellige Sted, hvor al Disharmoni og Uskønsomhed var holdt nede.

Kun én forstod og misforstod ikke; det var Holger Begtrup. Ung, og kun anden Lærer paa Skolen, havde han Mod til aabent at udrede og klare Fru Luplaus iltre og haarde Tale. Hun glemte ham det aldrig, og hendes Venner maatte ofte høre den Historie.

Maaske modtog selv Holger Begtrup i den Stund en dybere Forstaaelse af Kvindernes Ret — som jo ikke er andet end *Menneskeret*; ti vist er det, at Holger Begtrups Foredrag har mere og mere haft Karakter og Farve af, at Kvindernes Ret var en Livsbetingelse for Samfundet.

Som Bergianer i politisk Henseende er Holger Begtrup vel kendt over hele Landet, lige fra den Dag, da han i Forstaaelse og med stor Dygtighed beskrev Bergs Liv og Virksomhed i Anledning af Bergfesten, og senere ved mange politiske Møder. Fra Venstres Delegeretmøde vil Holger Begtrup erindres som Talsmand for de Bergske Anskuelser og ikke mindst, den Gang Bergs Anskuelser var faldne i Kurs, lige som han ogsaa er valgt som Tillidsmand i talrige Foretagender i sin egen Kreds.

Der siges, at Dagen efter Bergs Død indløb der private Breve fra ikke mindre end 7 forskellige Egne i Danmark, baade fra Mænd og Kvinder og senere en officiel Deputation fra Bergkredsen med Opfordring til Holger Begtrup om at stille sig som Bergs Eftermand. Og hvorfor undslaa han sig for at modtage Valget? Nogle mener, at Holger Begtrup, skønt født Politiker, ikke kan forlade sin Virksomhed som de unges Lærer paa den udvidede Højskole i Askov. Fra Lærerstolen docerer han der sine moderne An-

skuelser i Literatur og Sproghistorie, her praktiserer han sine Opfattelser af dansk Retsskrivning, her bibringer han Eleverne den rette Forstaaelse af vore yngre Forfattere.

Selv erhvervede han, pur ung, Guldmedaljen ved Universitetet, han sporer ved sin umaadelige Arbejdsiver de unge til selvstændig Tænkning. Men Hr. Holger Begtrup maa overvinde alle disse Hensyn og betænke, at Folketingssalen er ogsaa en agitatorisk Talerstol i stor Stil, ikke mindst i vore Dage, da vanskelige nye Reformers realiseres, og følge sine Venners Opfordring.

I Kammerherre Rosens Sted i Lyngby er der allerede opstillet en Kvindesagsven, Maler I. Jensen. Som Formand for de samvirkende Fagforeninger er Hr. Jensen kendt over hele Landet. Stor Begejstring for Valget er der allerede vist i Kredsen ved de forberedende Agitationsmøder for den vordende Kandidat i Kongens Lyngby, og vi er ogsaa over for ham sikre paa, at hvis Kvinderne havde Stemmer, vilde de falde til I. Jensens Fordel; maaske selve Kanonkvinderne vilde give ham deres Stemmer; Jensen har nemlig over sin Person en ridderlig Finhed, som tiltaler Kvinderne, uden at være Kavalier, er der i hans Optræden, hans smagfulde moderne Dragt med det fine hvide Lintøj noget vist soigneret, som kan bestikke Damerne, dog — Hr. Jensen er meget mere end det, han er de Undertryktes Talsmand og Repræsentant for alle de nye Tanker i Tiden. Han har Tro paa Menneskeret og Samfundsretfærdighed. Det er ikke blot de mandlige Fagforeninger, der skylder Maler Jensen stor Tak, men det er ogsaa de kvindelige.

Da Proletarkvinderne for nogle Aar siden forvirrede og famlende, kun følede deres dybe Nød og Arbejdsgiverens Forurettelse, tænkte paa Organisation, men kun som ved et Nødskrig kunde gøre sig selv Rede for deres Lidelser, da fandt de hos Maler Jensen en aldrig svigtende Taalmodighed, han var utrættelig som deres Støtte og hjælpende Ven. Han talte atter og atter deres Sag til dem selv og for dem selv og for deres Arbejdsgivere, skrev deres Priskuranter for dem og var altid lige villig, selv om Kvindernes Mangel paa Ansvarfølelse ofte kunde sætte hans Taalmodighed paa Prøve.

Selv efter at de kvindelige Fagforeninger staar mere velordnede, og mange oplyste Kvinder er traadte til, maa de dog ofte ty til Hr. Jensens praktiske Erfaringer i Lønsørgsmaalet og de finder ham da fremdeles som den utrættelige Hjælper.

Hr. Jensen kan ikke maale sig med Hr. Begtrup som Folketaler, der er noget tungt i hans Maade at udtrykke sig paa, men der er til Gengæld den mest energiske Udholdenhed til at banke smaa Sandheder ind i Folks Bevidsthed.

Valgt talrige Gange som Repræsentant paa franske, engelske og tyske Kongresser, har Jensen et alsidigt Kendskab til Arbejdernes Kaar i fremmede Lande, og i egenlig Forstand er han international; dog har han aldrig svigtet sin danske Nationalitetsfølelse, men tvertimod skal han være en af de Repræsentanter paa udenlandske Kongresser, der har lært de fremmede at agte den danske Arbejderorganisation. Man vil saaledes erindre hans Tale her i København ved de franske Arbejders Besøg i 1888,

hvor de mente, vi Danske ikke løb hurtigt nok og tilstrækkeligt hævdede de revolutionære Ideer, hvorledes da Jensen bad de Franske bide paa os og forklarede, at det danske Karaktertræk ikke taalte voldeligt Overgreb, men at her i Danevang maatte der fares med Lempe, om vi skulde faa alle de Smaa med paa Vejen.

De maatte ikke overile os, vi havde ikke Raad til at undvære en eneste, hverken Mand eller Kvinde.

Sent men sødt i Danevang!

Under hans store parlamentariske Færdighed og elskværdige Personlighed har Fagforeningerne faaet et Opsving, som forholdsvis intet Land kan vise Mage til. — Skulde ikke den Mand være en værdig Repræsentant i Folketinget?

Hver Kvinde i Lyngbykredsen kunde gaa fra Dør til Dør og gøre sit til, at Hr. Jensen kunde blive den sejrende paa Valgdagen.

Kunde de to ledige Pladser i Folketinget blive indtagne af Holger Begtrup og I. Jensen, havde Kvindeforeningerne i Sandhed Grund til at glæde sig, thi Kvindesagen vilde da maaske i Løbet af et Par Aar naa videre frem end i det sidste halve Aarhundrede.

Julehilsen.

Det er virkelig en Overraskelse, Fru Sofie Horten og Frk. Massi Bruhn har beredt danske Børn med deres nydelige Julebog, der i disse Dage er udkommen.

Indholdsrige Fortællinger af vore bedste Forfattere og prægtige Billeder af virkelige Kunstnere. Hele Bogen for 25 Øre. Enhver Fader og Moder, der paa nogen Maade er i Stand til at købe Julegaver til deres Børn, vil ikke forsømme først at købe „Julehilsen“. Den maa absolut findes i ethvert Hjem i hele Danmark, og det vil den ogsaa; ti allerede inden Bogen er udkommen, har Udgiverinderne haft den Glæde efter Bestilling at sælge 12,000 Eksemplarer.

Fru Sofie Horten har kønt og forstaaende fortalt om Børnevennen, L. Budde og Frøken Massi Bruhn fortæller fint og stemningsfuldt om H. C. Andersens Barnedom. S. Schandorph fornøjer Børnene med et morsomt Digt, som han kalder „Til mine ufødte Børn“. Holger Drachmann, Zakarias Nielsen, Fridtjof Nansen og Augusta Fenger alle møder de med morsomme og kønne Fortællinger og Digte, hvortil der findes Billeder af Alfred Larsen, Eivind Nielsen, Erik Werenskjold, Emilie Mundt, Otto Sinding og Chr. Skredsvig.

Perlen iblandt Fortællingerne vil dog vistnok de fleste finde er Teksten til sidstnævntes Billede af Daniel Sten (Fru Ina Lange). Drengen „Lars fra Stengrundet“, der spiller paa Hyldefløjte. Han er Søn af en fattig Fisker, Faders og Moders Sorg. En stor og kraftig Dreng med et underligt Væsen. Naboen mener, han er fjollet, ti tolv Aar gammel kunde han endnu slet ingen Ting lære. Kejtet og klodset tog han paa alt, kun spille paa sin Hyldefløjte kunde han. Forældrene lod ham tilsidst drive om for Lud og koldt Vand. En Dag sejler han ud i sin Faders gamle brøstfældige Jolle, stadigt spillende paa sin Fløjte, lander tilfældigt ved den smukke Herregaard, hvor